

Az utolsó utáni vizit

Hát most én jelentkezem be Hozzád, Andor, egy rövid vizitre, mint annakidején Te szoktad volt, mikor még lényegében egészséges ember voltál. Beszéljünk egy kicsit! Könnyebbüljünk, hogy nincs is baj sem bennünk, sem a világban, vagy majd úgymint minden jobbra fordul az Úr akaratából. Mert akkortájt lényegében főleg erről szóltak a mi közös vizitjeink. Bár sokunknak fáj még a szó Hozzád, lehet, hogy Neked már sokkal könnyebb, egyszerűbb a válasz! Te már tisztábban látod vissza, és előre a világ történéseit.

Andor! Sose mondtam el néked, de én mindig apahiányos voltam. Apámat én korán elvesztettem, így kerestem a nálam jóval, vagy akár alig idősebb férfiak társaságát, akikre valamiért felnézhettem. Még középkorúként is próbáltam rendezgetni viselkedésemet, egyéniségemet, pedig akkor már önálló felnőtt lénynek éreztem magam. Mégis rengeteget köszönhetek Neked! Óriási hatással voltál rám. A félszegnek látszó csendes szerénységed mögött, az óriási műveltséged, a gyönyörűséges magyarság szereteted, az ezért mindig mindennel szembeni sorsvállalásod, kiállásod! Sorolhatnám. Bolondság, de kisebbség élt bennem, bár soha nem adtál okot erre. Büszke voltam, hogy minden könyvedet személyesen hoztál el hozzám, dedikálva, néhány kedves szóval, mondattal kísérve. Akárhogy is,

a te hatalmas intelligenciád mellett én mindig úgy éreztem, hogy csak selypíték, de gondolkodásunk, többnyire mégis egy hangra csengett!

Vártam (asszisztenseimmel vártuk) minden megjelenésed a rendelőben. Fekete nagy karimás kalap, leírhatatlan, alázattal szegélyezett jóságos, bölcs mosoly. A lányok (asszisztenseim) izgalommal várták, hogy betértél-e már a váróba, de ha balgaságunknál fogva elfelejtkeztünk behívni a rendelőbe időben, képes voltál akár egy órát is ülni, szelíd tekintettel olvasgatni a sok köhögő beteg társ között. Soha nem kopogtattál volna! Ez az alázat volt a meghatározó viselkedési stílusod, amiért bizonyára nemcsak mi rajongtunk érted.

Orvosként, heroikus gyógyításokról, bravúros diagnózisokról kellene írnom, de hazudnék. Hál' Isten.

Mért írom akkor mégis e sorokat? Mert nagyon szerettünk. Csodálatos aura övezett. Jó volt, ha köztünk voltál, és a legkisebbet is tehetük érted. Hintetted a szerető nyugalom gyönyörű érzését.

Talán a szorongásaid, örökös szellemi túlhajtottságod miatti időszakos alvásgondjaiddal volt bajunk. Ez életed végéig elkísért. Micsoda tartással viselted!

Hirtelen jött tüdőbetegséged mindkettőnket megijesztett, de műteted után eljött az ideiglenes megkönnyebbülés. Egészen addig, míg a Parkinson kór első gyanús tüneteit sejtettem, véltem felfedezni rajtad. A megerősített diagnózis után szomorú voltam, de bizakodó. Gyógyszerekkel, kellő szerencsével el lehet viselni ezt a kórt aktívan, nagyon sokáig. De hozzád méltatlan volt a sokunk által remélt szerencse. Hálátlanul gyors volt a progresszió. Ekkor is vártalak még a vizitekre, de már szorongva, tele nyugtalansággal.

Nyugdíjasként is állandóan követtem a sorsodat, a kis remények és a nagy elkeseredések egymásutánját. Nehezen viseltem a kórkép méltatlan gonoszságát.

Boldog vagyok, hogy közös földi utunk egy szép eseményhez társult, közös festőművész barátunk, Madarász Gyuszi temetésén. Látván, hogy egy gyengébb periódusodban vagy, megpróbáltam tapintatosan Hozzád csatlakozni, karodat fogva utolsóként kullogva a gyászolók között, elkísértük Őt utolsó földi útján. Beszélgettünk, halkán, - ritkán járt a szó -, egyre gondolva. Visszafele is együtt jöttünk a kijáratig, ahol már vártak szerető barátaid, versengve, hogy ki vihessen haza gépkocsijával.

Hát ez volt a mi utolsó együtt járt földi utunk.

De még egyszer találkoztunk!

Nekem, mint orvosnak megkönnyebbítő találkozás volt már ez, a Makovecz ravatalozóban. Ez volt az az utolsó utáni vizit, amire Te hívtál meg engem. Álltam arcképeddel szemben, néztünk egymásra. Nem kérdeztél, nem válaszoltam. Én azért hiszem, hogy egy más dimenzióban még sokat beszélgethetünk...

Szeretettel barátod, háziorvosod

BordánLászló